

ՄԱՅԻՍ 28

Ի՞նչ է անկախութիւնը: Անկախ մարդք չ'արտօներ, որ որեւէ անձ իր զգացումներուն վրայ իշխէ: Մարդք ստեղծագործ եակ է ու այդ մեկը իրականացնելու համար, ան պէտք ունի ազատութեան: Երկիրներուն համար ալ նոյն պարագան է, երկիր մը պէտք է ըլլայ անկախ եւ ինքնիշխան:

1915-ին գործուած Դայոց Ցեղասպանութեան ու բռնի տեղահանութեան արհաւիրքն ետք, հայ ժողովուրդը Դայաստանի մէջ կ'ապրէր դժուար օրեր: Թուրքը չէր կշտացած Արեւմտահայաստանը գրաւելով, ան նաեւ կը ճգտէր տիրանալ Արեւելահայաստանին ու հասնիլ Երեւան:

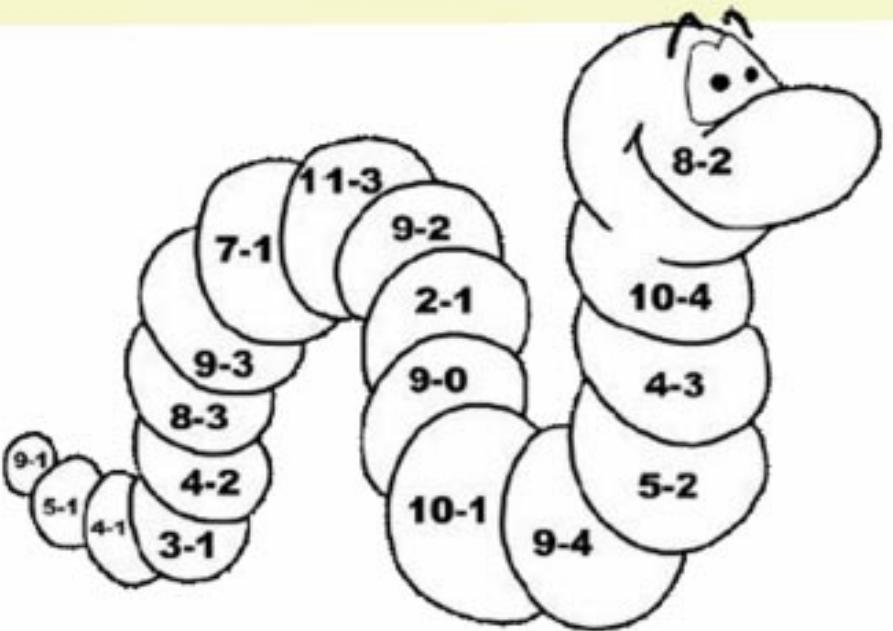
Սակայն 28 Մայիս 1918-ին Դայաստան տիրացաւ անկախութեան, որուն հիմնադիրն էր՝ Արամ Մանուկեան: Ան խրախուսեց Երիտասարդները, որոնք հայրենասիրութեամբ կամաւորական գունդեր կազմելով, յաղթական ոգիով մղեցին Սարդարապատի, Բաշ Ապարանի եւ Ղարաքիլիսի մէջ ճակատամարտերն ու դուրս եկան յաղթանակած:

Դայաստան անկախանալով ունեցաւ իր եռագոյն դրօշը, բանակը եւ քայլերգը: Մեր եռագոյնը կը խորհրդանշէ հայ ժողովուրդին թափած արիւնը, Դայաստանի կապոյտ Երկինքը եւ ժողովուրդին աշխատանքն ու բերքը:

Այսօր ամբողջ հայութեան նպատակը պէտք է ըլլայ Արցախի ու Դայաստանի միասնականութիւնը, որպէսզի ազատ ու անկախ ապրի հայը ամենուրեք:

Թիու Պատրաստե՛ Մարտիր Ավում Ծաննեմ
Նկարնարուե՛ Ռաֆահ Քեօհօննս

ԿՐԻԱ՞Ն ԼՈՒԾԵԼ ԵՒ ԳՈՒՆԱԼՈՐԵԼ:

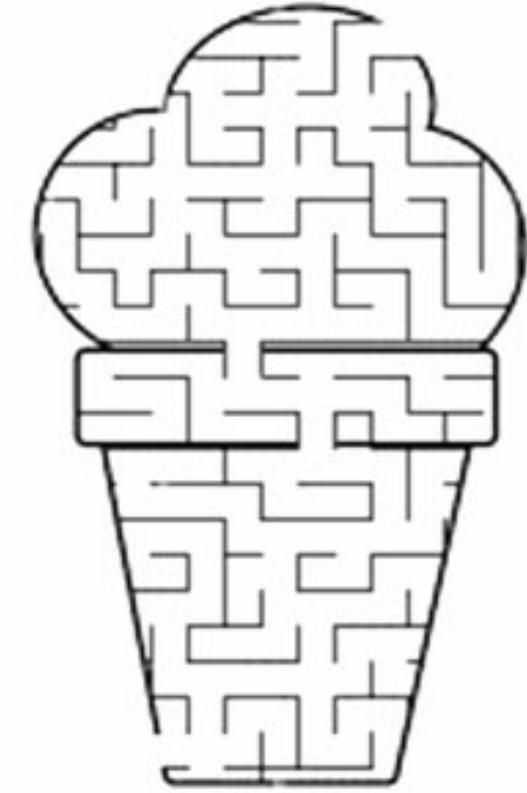
- Թիւ 1 պատասխանը կրող բաժինը՝ ԿԱՐՄԻՐ
- Թիւ 2 պատասխանը կրող բաժինը՝ ՍՐԾԱԳՈՅՆ
- Թիւ 3 պատասխանը կրող բաժինը՝ ԿԱՊՈՅՆ
- Թիւ 4 պատասխանը կրող բաժինը՝ ԿԱՆԱՉ
- Թիւ 5 պատասխանը կրող բաժինը՝ ԱՎԱԼԻՇԱԿԱԳՈՅՆ
- Թիւ 6 պատասխանը կրող բաժինը՝ ԵԵՂԻՆ
- Թիւ 7 պատասխանը կրող բաժինը՝ ՆԱՐՆՋԱԳՈՅՆ
- Թիւ 8 պատասխանը կրող բաժինը՝ ՄՈԽՆՐԱԳՈՅՆ
- Թիւ 9 պատասխանը կրող բաժինը՝ ԲԱՑ ԿԱՊՈՅՆ
- Թիւ 10 պատասխանը կրող բաժինը՝ ՃԵՐՄԱԿ

Գուշակորե՛ այս ամառնային գեղեցիկ տեսարանը:

Միացո՞ւր իւրաքանչիւր գլուխ իր մարմինին:

Φηράδε' αյս համեղ
պաղպաղակին մէջէն անցնիլ
ճիշդ ուղղութեամբ քալելով,
ապա զայն գունատրէ':

ԻՄԱՍՏՈՒ ՏԴԱՆ

Ծուկայի մը մէջ, կային երկու վաճառականները, որոնց խանութները միայն բարակ փայտի մը միջոցաւ բաժնուած էին իրամբ: Մեկուն մէջ ձեռ ու իւղ կը ծախուէր, իսկ միւսին մէջ՝ անուշահոտ: Երեկոյ մը, շուկան փակուելէն քիչ մը առաջ, անուշահոտի վաճառականը փայտի բացուածքն կը տեսնէ, որ բարեկամը կը հաշուէ իր ոսկեայ դրամները եւ կը տեղաւորէ կարմիր թաշկինակի մը մէջ: Ինքն ալ կը սկսի մտովին հաշուէլ անոր հետ: Ի յայտ կու գայ, որ թաշկինակին մէջ հարիւր վաթուն հինգ ոսկեայ դրամ կայ: Ազահութիւնը կը տիրէ իր սրտին եւ կը ցանկայ իր դրացիին դրամին տէրը դառնալ: Դուրս կը վազէ փողոց եւ կը սկսի բարձրածայն կանչել:

- Օգնեցէ՞ք, գողցա՞ն, դրամներս գողցա՞ն:

Ոստիկանները կը հասնին ու կը հարցնեն վաճառականին:

- Որմէ՞ կը կասկածիս:

- Չեմ գիտեր, ինչ ըսեմ... ոսկեայ դրամներս կարմիր թաշկինակի մը մէջ տեղաւորէն ետք, այստեղ մարդ չէ մտած: Չէ՞ չէ՞ այս ի՞նչ կ' ըսեմ... դրացի՞ն, միայն ինք մտաւ, կարմիր թաշկինակին մէջն ալ հարիւր վաթուն հինգ ոսկի դրամ կար:

Չեթի ու իւղի վաճառականը շատ երդումներ կ' ընէ, սակայն ոչ ոք կը հաւատայ իրեն: Ընդհակառակը, զինք բռնելով բանտ կը նետեն: Դատաւորը կը սկսի դատը քննել, բայց ո՞վ եր մեղաւորն ու ո՞վ արդարը՝ չի կրնար գիտնալ: Այս Լուրը կը հասնի քաղաքապետին, որ նոյնպէս չի կրնար ճշմարտութեան հասնիլ: Իրապէս ալ, որո՞ւն կրնար հաւատալ: Քաղաքի բոլոր բնակիչները այս դեպքին մասին կը խօսէին:

Օր մըն ալ, երբ քաղաքապետը զբուավայր մը մեկնած էր, ըստ բախտի կը լսէ այստեղ գտնուող փոքրիկներու խօսակցութիւնը, որոնցմէ մէկը կ' ըստ.

- Եկէ՞ դատարան-դատարան խաղանք: Դո՞ւն կ' ըլլաս ձեթավաճառը, դո՞ւն դրացին, իսկ ե՞ս՝ դատաւորը:

Խաղը քաղաքապետին հետաքրիր կը թուի, ան կը պահուըտի ծառի մը ետեւ եւ կը շարունակէ հետեւիլ: Երկու երեխաները քար մը գլորելով կը բերեն փոքրիկ «դատաւորին» քով, իսկ իրենք կը կանգնին անոր դէմ:

Փոքրիկ «դատաւորը» մտիկ ընելով երկուքին խօսքերը կ' ըստ:

- Տաք ջուրով լեցուն աման մը բերէ՞ք:
- Ինչո՞ւ, - կը զարմանան երկու երեխաները:
- Ես իմա ոսկիները պիտի նետեմ ջուրին մէջ: Եթէ ջուրին երեսը իւղի կաթիլներ յայտնուին, ուրեմն այդ դրամները ձեթավաճառին կը պատկանին: Ի վերջոյ անոր ամբողջ գործը իւղով ու ձեռով է, անպայման որ ձեռքերը իւղոտ կ' ըլլան, հետեւաբար՝ ոսկիներն ալ: Իսկ եթէ ջուրին երեսը մաքուր մնայ, ուրեմն ինք ստախոս է:

Քաղաքապետը դուրս կ' ելլէ ժայռին ետեւեն եւ կը համբուրէ խելացի փոքրիկին ճակատը, կը հարցնէ, թէ ո՞ւր կ' ապրի ան եւ

կը վերադառնայ իր քաղաքը, յայտարարելով որ դատավարութիւնը յաջորդ օր պիտի կայանայ:

Լուրը արագօրէն կը տարածուի քաղաքի բոլոր բնակիչներուն մէջ:

Յաջորդ օրն իսկ դատարանին մօտ հսկայական բազմութիւն մը կը հաւաքուի: Երկու վաճառականները անգամ մը եւս կը ներկայացնեն իրենց դատը, քաղաքապետը կը հրամայէ, որ աման մը տաք ջուր եւ կարմիր թաշկինակին մէջ պահուած ոսկեայ դրամները իր մօտ բերեն: Երբ ան դրամները ջուրին մէջ կը ձգէ, ջուրին երեսը իւղի կաթիլն երով կը ծածկուի:

- Ցոյց տուէ՞ք ժողովուրդին, իրենք թող ըսեն, թէ որո՞ւ կը պատկանին այս ոսկեայ դրամները:

Սարդիկ միաձայն կը բացագանցեն, - անշո՞ւշտ ձեթավաճառին:

Նոյն պահուն, հարիւր վաթուն հինգ ոսկին կը վերադարձն իսկական տիրոջ, իսկ ազակ հարեւանը կը բանտարկեն:

Բոլոր ներկաները կը սկսին գովել քաղաքապետը, իսկ ինք փոքրիկ դատաւորը գրկելով վեր կը բարձրացնէ եւ կ' ըստ.

- Իմաստունը եւ չեմ, այլ՝ այս տղան: Փոքրիկներէն ալ կարելի է բան սորվիլ:

ՈՐ ԹՇՁՈՒՆ Ե, ՈՐ ՕԶԻ ՆՄԱՆ ԿԸ ՖԾՃԱՅ

Վիզգցուկն է փոքրիկ թռչնակ մըն Ե, որուն կարելի է տեսնել երկրագունդի վրայ գրեթե ամեն տեղ:
Ան կը սիրե բնակիլ խիտ ճիւղեր ունեցող ծառերու մէջ:

Վիզգցուկը փոքրիկ, սակայն խիզախ թռչուն մըն Ե: Ան կարողութիւն ունի լաւապէս ինքզինք պաշտպանելու: Յազիլ մէկը մօտենայ ու փորձէ զինք վախցնել կամ նեղացնել, վիզգցուկը կը ցցէ իր մոխրագոյն փետուրները, կը տարածէ թեւերն ու պոչը եւ կը սկսի արագ-արագ վիզն ու աչքերը աշ ու ձախ դարձնել: Նոյն ընթացքին Ե, որ ան օձի ֆշշոց կ'արձակէ:

